

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางวาจาของครูและนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ โดยมีมุ่งศึกษาพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจาของครูในค่าน

1. การถามคำถามเพื่อให้นักเรียนตอบ
2. การตอบคำถามนักเรียน
3. การบรรยาย อธิบาย เล่าเรื่อง
4. การสรุป
5. การออกคำสั่ง การแนะนำนักเรียน
6. การว่ากล่าวตักเตือน อบรมสั่งสอน การทำโทษ การขู่ลงโทษนักเรียน
7. การชมหรือการให้กำลังใจ การพูดเพื่อยอมรับความรู้สึกของนักเรียน

และมีมุ่งศึกษาพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจาของนักเรียนในค่าน

1. การถามคำถามครู
2. การตอบคำถามหรือสนองคำพูดครู
3. การถามคำถามเพื่อน การตอบคำถามเพื่อน และการอภิปรายกลุ่ม
4. การเล่าเรื่อง การอธิบาย การพูดแสดงความคิดเห็น การพูดฝึกทักษะทางภาษา รูปประโยค

5. การพูดเพื่อขอร้องหรือร้องขอต่อการกระทำ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ครูและนักเรียนที่ทำการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2529 ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายชั้น (Multi Stage Random Sampling) ประกอบด้วยครูผู้ทำการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 25 คน และนักเรียนที่เรียนตามชั้นเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนที่สุ่มเลือกได้จำนวน 25 ห้องเรียน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสังเกตพฤติกรรมทางวาจาของครูและนักเรียน ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แบบสังเกตฉบับนี้ประกอบด้วย 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับสถานการณ์ของตัวอย่างประชากร

ตอนที่ 2 เป็นแบบสังเกตพฤติกรรมทางวาจาของครูและนักเรียน

ซึ่งแบ่งเป็น 3 หมวด คือ

หมวด ก. แบบสังเกตที่แสดงออกทางวาจาของครู ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย

หมวด ข. แบบสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจาของนักเรียน ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย

หมวด ค. ความเจียมและความสับสน

แบบสังเกตฉบับนี้ได้รับการตรวจสอบความตรงจากท่านผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 6 ท่าน และมีค่าความเที่ยงของการสังเกตเท่ากับ 0.87

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย นำแบบสังเกตไปสังเกตพฤติกรรมทางวาจา ของครูและนักเรียน ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ห้องเรียนละ 3 ครั้ง ครั้งละ 3 คาบ (60 นาที) แต่ละครั้งของการสังเกตจะห่างกัน 1 สัปดาห์ ตามวัน เวลาที่ผู้วิจัยได้นัดหมายไว้ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2529 บันทึกผล การสังเกตโดยใช้เครื่องหมาย / (รอยคะแนน) ตามความถี่ของการปฏิบัติแต่ละ รายพฤติกรรม

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ตอนที่ 1 ข้อมูลด้านสถานภาพของตัวอย่างประชากร นำมา วิเคราะห์แล้วเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

4.2 ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจาของครู และนักเรียน

4.2.1 พฤติกรรมการสอน

4.2.2 พฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจาของครูและนักเรียน

4.2.3 พฤติกรรมทางวาจาของครูจำแนกตามรายพฤติกรรม

4.2.4 พฤติกรรมทางวาจาของนักเรียนจำแนกตามรายพฤติกรรม

นำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการรวมความถี่ของแต่ละรายพฤติกรรม จากการสังเกตทั้ง 3 ครั้ง แล้วคำนวณหาค่าร้อยละ

สรุปผลการวิจัย

ผลของการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับสภาพส่วนตัว และพฤติกรรมทางวาจาของครูและนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้ ดังนี้

สภาพส่วนตัว

1. เพศ ครูหญิง 21 คน และชาย 4 คน
2. ช่วงอายุของครู ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 32 - 35 ปี ครูส่วนน้อยมีอายุอยู่ในช่วง 36 - 43 และส่วนน้อยที่สุดมีอายุอยู่ในช่วง 28 - 31 ปี
3. ช่วงประสบการณ์ในการสอน ครูส่วนใหญ่มีประสบการณ์ทางการสอน 6 - 10 ปี รองลงมาคือ 11 - 15 ปี และน้อยที่สุด 1 - 5 ปี ส่วนประสบการณ์ทางการสอนภาษาอังกฤษ ครูส่วนใหญ่มีประสบการณ์ทางการสอนภาษาอังกฤษ 1 - 5 ปี รองลงมาคือ 6 - 10 ปี และน้อยที่สุด 11 - 15 ปี
4. วุฒិทางการศึกษา พบว่า ครูเกือบทั้งหมดจบปริญญาตรี มีเพียง 3 คนที่จบอนุปริญญา

วิชาเอกที่ครูเรียนมากที่สุด คือ ประถมศึกษา ประวัติศาสตร์ และชีววิทยา รองลงมาคือ ภาษาอังกฤษ วิชาเอกที่ครูจบน้อยที่สุดคือ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ ภูมิศาสตร์ เกษตรกรรม สังคมศึกษา เคมี พลศึกษา บริหารการศึกษา

วิชาโทที่ครูเรียนมากที่สุด คือ ภาษาไทย รองลงมาคือ ภาษาอังกฤษ วิชาโทที่ครูจบน้อยที่สุด คือ ประวัติศาสตร์ เคมี พลศึกษา บริหารการศึกษา โภชนาการ สุขศึกษา และแนวทางการศึกษา อุตสาหกรรมศิลป์

ครูส่วนใหญ่จำนวน 7 คน สนใจวิชาภาษาอังกฤษ ครูจำนวนรองลงมาสนใจวิชาสังคมศึกษา ครูส่วนน้อยสนใจวิชาภาษาไทยและคณิตศาสตร์

5. ทิศนคติของผู้สอนต่อวิชาภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษที่เป็นตัวอย่างประชากรทั้งหมด มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ คือ เห็นว่าเป็นวิชาที่มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน ชอบและสนใจในวิชานี้

6. สาเหตุที่ครูผู้สอนต้องสอนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า ครูส่วนใหญ่สมัครใจในการสอนจำนวน 16 คน รองลงมาครูจำนวน 6 คน ต้องสอนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะได้รับคำสั่งให้สอน ส่วนน้อยที่สุดครูจำนวน 3 คน ต้องสอนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะได้รับคำสั่ง

7. การได้รับการอบรมการสอนภาษาอังกฤษ ตามแนวหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 พบว่า ครูส่วนใหญ่ได้รับการอบรม 1 ครั้ง

พฤติกรรมทางวาจาของครูและนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

1. พฤติกรรมทางวาจาของครูและนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ พฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจาของครู คิดเป็นร้อยละ 64.26 และพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจา ของนักเรียนคิดเป็นร้อยละ 32.00 ส่วนที่เหลือเป็นพฤติกรรมความเงี้ยวหรือความสับสน คิดเป็นร้อยละ 3.73

2. พฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจาของครู พบว่า ครูพูดเป็นภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษ โดยพูดเป็นภาษาไทยร้อยละ 69.58 และพูดเป็นภาษาอังกฤษร้อยละ 30.41 ส่วนนักเรียนพูดเป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษในอัตราใกล้เคียงกัน โดยพูดเป็นภาษาไทยร้อยละ 50.59 และพูดเป็นภาษาอังกฤษร้อยละ 49.40

3. พฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจาของครูจำแนกตามรายพฤติกรรม ปรากฏว่า ครูตามคำถามเพื่อให้นักเรียนตอบเป็นรายพฤติกรรมที่ครูแสดงออกมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.25 โดยพูดเป็นภาษาอังกฤษร้อยละ 16.80 และพูดเป็นภาษาไทยร้อยละ 14.45 ส่วนพฤติกรรมที่ใช้น้อยที่สุดคือ การตอบคำถามนักเรียนคิดเป็นร้อยละ 1.36 โดยพูดเป็นภาษาอังกฤษร้อยละ 1.33 และพูดเป็นภาษาไทยร้อยละ 0.03

4. พฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจาของนักเรียนจำแนกตามรายพฤติกรรม ปรากฏว่า นักเรียนพูดเพื่อตอบคำถามมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 50.73 โดยพูดเป็นภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษ พูดเป็นภาษาไทยคิดเป็นร้อยละ 28.03 และพูดเป็นภาษาอังกฤษร้อยละ 22.69 ส่วนพฤติกรรมที่นักเรียนพูดน้อยที่สุดคือ การพูดเพื่อขอร้อง โดยพูดเป็นภาษาไทยร้อยละ 1.33 และพูดเป็นภาษาอังกฤษร้อยละ 0.56

5. พฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจาของครูในค่านการถามคำถามเพื่อให้นักเรียนตอบนั้น พบว่าครูส่วนมากจะถามเกี่ยวกับคำถามที่ใช้ในห้องเรียนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 25.41 โดยถามเป็นภาษาอังกฤษร้อยละ 17.58 และถามเป็นภาษาไทยร้อยละ 7.83 ส่วนการพูดเพื่อสนทนาซึ่งถามพูดคุยจะใช้น้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 15.22 โดยใช้เป็นภาษาอังกฤษร้อยละ 14.22 และพูดเป็นภาษาไทยร้อยละ 1.00

6. พฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจาของครูในค่านการตอบคำถามนักเรียน ใช้มากที่สุดในการตอบคำถามเกี่ยวกับข้อสงสัยของนักเรียนเกี่ยวกับบทเรียน คิดเป็นร้อยละ 69.23 โดยตอบเป็นภาษาไทยเท่านั้น ไม่ปรากฏว่ามีการตอบคำถามนักเรียนเป็นภาษาอังกฤษในพฤติกรรมนี้ ส่วนการตอบคำถามที่ใช้น้อยที่สุด คือ การตอบคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดในบทเรียน คิดเป็นร้อยละ 12.82 โดยตอบเป็นภาษาไทยเท่านั้น และไม่ตอบเป็นภาษาอังกฤษในพฤติกรรมนี้เลยเช่นกัน

7. พฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจาของนักเรียนในค่านการตอบคำถามของครู ใช้มากที่สุดในการตอบคำถามเกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์ รูปประโยคคิดเป็นร้อยละ 30.19 โดยตอบเป็นภาษาไทยร้อยละ 21.19 และตอบเป็นภาษาอังกฤษร้อยละ 9.00 ส่วนการตอบคำถามครูที่ใช้น้อยที่สุดคือ การตอบคำถามจากการสรุปกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์คิดเป็นร้อยละ 10.24 โดยตอบเป็นภาษาไทยร้อยละ 6.09 และตอบเป็นภาษาอังกฤษร้อยละ 4.15

8. พฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจาของนักเรียนในชั้นการพูดเพื่อชอว์งหรือร้องขอต่อการกระทำใช้มากที่สุดในการพูดเพื่อขออนุญาตเข้าออกห้องเรียน คิดเป็นร้อยละ 81.48 โดยพูดเป็นภาษาไทยร้อยละ 51.85 และพูดเป็นภาษาอังกฤษร้อยละ 29.62 ส่วนการพูดชอว์งที่ใช้้น้อยที่สุด คือ การพูดเพื่อชอว์งให้ครูพูดใหม่ หรือพูดซ้ำข้อความอีกครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.70 โดยพูดเป็นภาษาไทยเท่านั้น ไม่ปรากฏว่ามีการพูดเป็นภาษาอังกฤษในพฤติกรรมนี้

อภิปรายผล

การอภิปรายผลเกี่ยวกับสภาพส่วนตัว และพฤติกรรมทางวาจาของครูและนักเรียน มีผลงานวิจัยที่น่าสนใจดังต่อไปนี้

สภาพส่วนตัว

1. เพศ เพศของครูจำนวน 25 คน ที่เป็นตัวอย่างประชากรเป็นเพศหญิง 21 คน เพศชาย 4 คน ซึ่งเป็นปริมาณที่แตกต่างกันมาก ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น เท่าที่สังเกตมามากพบว่า ครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษจะเป็นเพศหญิง เสียส่วนใหญ่ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูเพศหญิง มักจะมีความสันต์ค่อวิชาที่มีกฎเกณฑ์ต้องท่องจำ ผิดกับครูเพศชายที่จะสันต์คในวิชาที่มีการคิดคำนวณ เช่น คณิตศาสตร์ เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตาม ฟินอคเซียโร (Finocchiaro 1975 : 36 - 37) ได้กล่าวไว้ว่า ใครก็ตามที่มีความตั้งใจจริงก็อาจเป็นครูที่มีความชำนาญ และมีประสิทธิภาพได้ทั้งนั้น ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นครูเพศหญิงหรือเพศชาย หากมีความตั้งใจในการสอนหมั่นปรับปรุง ค้นคว้า ติดตามด้านวิชาการ ด้านเทคนิคการสอนของตนให้คี่เยี่ยม และทันสมัยอยู่เสมอ ก็ย่อมสอนได้มีประสิทธิภาพได้เช่นกัน (วิโรจน์ พรหมนิเทศ 2526 : 23) จากตัวอย่างประชากรที่พบ ครูส่วนใหญ่

ที่สอนภาษาอังกฤษเป็นเพศหญิงก็นับว่ามีผลดีต่อการเรียนการสอน เพราะการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแผนใหม่เป็นการสอนเพื่อสื่อสารครูผู้สอน ต้องพูดจาโต้ตอบกับนักเรียนอยู่เสมอจึงจะเป็นการเพิ่มพูนการฝึกทักษะในการพูดเพื่อสื่อความหมายมากขึ้น และมักพบว่า ครูเพศหญิงมักจะพูดในขณะที่ทำการเรียนการสอนมากพอสมควร ซึ่งตรงกับความเห็นของ สุโร พงษ์ทองเจริญ (2519 : 29) ที่ว่า ครูภาษาอังกฤษต้องให้โอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกในการพูด และใช้ภาษาโต้ตอบแสดงความคิดเห็นให้มากที่สุด และนั่นหมายความว่า นักเรียนจะมีโอกาสพูดจาโต้ตอบได้ ก็จากครูผู้สอนที่เป็นผู้ใช้ทักษะทางภาษาในค่านนี้ด้วยนั่นเอง

2. อายุของครู ส่วนมากจะอยู่ในช่วง 32 - 35 ปี นับว่าเป็นช่วงของวัยที่กำลังมีพลังในการทำงาน มีความกระตือรือร้น เหมาะที่จะเป็นผู้พัฒนาการศึกษาในระดับประถมศึกษาให้มีคุณภาพ (ปรีจยา วุฒิอาภรณ์ 2527 : 260) ดังนั้นครูที่ทำการสอนภาษาอังกฤษที่เป็นตัวอย่างประชากรที่พบว่าอยู่ในวัยนี้ก็น่าจะไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อการเรียนการสอน ในทางตรงกันข้ามน่าจะช่วยส่งเสริมในการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพราะการเรียนการสอนในหลักสูตรปัจจุบันมุ่งยึดผู้เรียน และกิจกรรมเป็นศูนย์กลาง ครูที่สอนจึงควรมีความกระตือรือร้น ที่จะคิดค้นหากิจกรรมมาใช้ประกอบให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างสนุกสนาน ไม่น่าเบื่อหน่าย ซึ่งเหมาะกับวัยของนักเรียนในระดับประถมศึกษา ที่มักเพลิดเพลินไปกับกิจกรรมการเรียน การเรียนการสอนนั้น ๆ จึงจะประสบผลสัมฤทธิ์มากขึ้น

3. ประสบการณ์ทางการสอนนักเรียน และประสบการณ์ทางการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า ครูส่วนใหญ่มีประสบการณ์ทางการสอนนักเรียนอยู่ในช่วง 6 - 10 ปี ซึ่งสอดคล้องกับอายุของครูส่วนมากที่อยู่ระหว่าง 32 - 35 ปี ส่วนประสบการณ์ทางการสอนภาษาอังกฤษของครูส่วนมากซึ่งอยู่ในช่วง 1 - 5 ปี นั้น ไม่สอดคล้องกับประสบการณ์ทางการสอน คือ 6 - 10 ปี ย่อมแสดงให้เห็นว่าครูส่วนใหญ่ที่สอนภาษาอังกฤษนั้น ไม่ได้เริ่มสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่เริ่มมีประสบการณ์

ทางการสอนนักเรียน การที่ครูมีประสบการณ์ทางการสอนภาษาอังกฤษน้อยนี้ ย่อมมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนนักเรียน ดังเช่นจาก ผลงานวิจัยของ พรพรรณ พูลบัว เกี่ยวกับการเปรียบเทียบการเรียนรู้อรรถศาสตร์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า ในเมืองและชนเมือง (2526 : 45) พบว่าครูที่มีประสบการณ์ทางการสอนภาษาอังกฤษน้อย จะทำให้ครูผู้สอนไม่เคยชินกับแนวการสอนภาษาอังกฤษเท่าที่ควร และส่งผลกระทบต่อเทคนิควิธีการสอนของครูด้วย ซึ่งถ้าครูมีเทคนิควิธีสอนที่ก็จะสามารถเสริมสร้างทัศนคติอันดีงามเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียน ให้นักเรียนมีความรักในการเรียนภาษาอังกฤษ สนใจ ตั้งใจเรียน และส่งผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนด้วย ในทำนองเดียวกันครูที่มีประสบการณ์ทางการสอนภาษาอังกฤษน้อยนั้น หากมีความตั้งใจในการสอน มีความกระตือรือร้น ค้นคว้าหาความรู้อยู่เสมอ ย่อมส่งผลให้ประสบความสำเร็จทางการสอนภาษาอังกฤษได้ พยายามในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับข้อเสนอนะตามคู่มือครูอย่างเต็มความสามารถแล้ว ความสามารถในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูต่างประสบการณ์ย่อมจะแตกต่างกันน้อยลง (พรพรรณ พูลบัว 2526 : 46)

4. วุฒิทางการศึกษา ครูจำนวน 25 คน ที่เป็นตัวอย่างประชากร มีครู 22 คนที่มีวุฒิปริญญาตรี มีเพียง 3 คนเท่านั้นที่มีวุฒิปริญญา การที่มีครูวุฒิปริญญาตรีซึ่งนับว่าเป็นวุฒิที่สูงเกือบทั้งหมดนี้ อาจเนื่องมาจากการเปิดโอกาสให้ครูได้ศึกษาเพิ่มเติมตามโครงการอบรมบุคลากรประจำการ (อคป.) ของวิทยาลัยครูทั่วประเทศ ซึ่งในจังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งอยู่ติดกับกรุงเทพมหานคร ย่อมสะดวกต่อการเดินทางไปศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมตามโครงการดังกล่าวได้ นอกจากนี้ การศึกษาระบบเปิดของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ก็ยังมีส่วนอย่างมากที่จะช่วยให้ครูได้ยกระดับการศึกษาของตนเองให้สูงขึ้น การที่พบว่าครูมีวุฒิทางการศึกษาปริญญาตรี ซึ่งเป็นวุฒิสถู่นั้นจะเป็นผลดีต่อนักเรียน เพราะนักเรียนที่เรียนกับครูวุฒิสถูจะมีความรู้สูงกว่านักเรียนที่เรียนกับครูที่มีวุฒิต่ำ (วรรณิ โสมประยูร มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช 2526 : 235)

เมื่อพิจารณาถึงวิชาเอก วิชาโท ที่ครูเรียนมา ปรากฏว่า ครูที่จบเอก และโทภาษาอังกฤษ มีจำนวนรองลงมาจากการจบเอก และโทวิชาอื่นบ้างเล็กน้อย และวิชาที่ครูสนใจ ครูส่วนใหญ่ที่เป็นตัวอย่างประชากรมีความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษ การที่ชาวครูที่เรียนวิชาเอกหรือวิชาโทภาษาอังกฤษ ในชั้นประถมศึกษา นั้น คงไม่เป็นปัญหา ทั้งนี้เพราะเนื้อหาภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษา เป็นเนื้อหาที่ครูสามารถทำความเข้าใจได้โดยง่าย รวมทั้งคู่มือครูได้จัดเตรียมกิจกรรม สื่อ วิธีการสอนประกอบบทเรียนไว้ให้ครูได้ศึกษาเตรียมการสอนอยู่แล้ว ดังนั้นหากครูผู้ทำการสอนได้มีการเตรียมการสอนจากคู่มือครูที่เสนอแนะไว้ ก็จะสามารถสอนได้ตรงตามเป้าหมาย (กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ 2525 : 3) ฉะนั้น ครูที่มีความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษอยู่แล้ว ย่อมจะไม่มีอุปสรรค ปัญหาต่อการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษ

5. ทักษะของครูผู้สอนต่อวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ที่เป็นตัวอย่างประชากรทั้งหมดมีทักษะที่คือวิชาภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนเป็นปัญหาหนึ่งที่จะส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในด้านการเรียนการสอน ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษา ครูผู้สอนเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งในการที่จะช่วยให้เกิดเกิดความรู้ ทักษะ และทัศนคติที่คือวิชาภาษาอังกฤษ ดังนั้นหากครูมีทัศนคติที่คือวิชาที่ตนสอน จะส่งผลให้กระตือรือร้นในการสอน และส่งผลที่คือผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนด้วย (วิโรจน์ พรหมนิเทศ 2526 : 23)

6. สาเหตุที่ครูผู้สอนต้องสอนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า ครูผู้สอนส่วนใหญ่สมัครใจทำการสอนวิชานี้ อาจเป็นไปได้ว่า เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาไม่ยากเกินไปสำหรับครูผู้สอนที่จะ ศึกษาและทำความเข้าใจในการเรียนการสอน เพราะครูส่วนใหญ่จบวุฒิปริญญาตรีแทบทุกคน เนื่องจากมีโครงการอบรมบุคลากรประจำการ (อศป.) ดังที่กล่าวมาแล้ว และในหนังสือคู่มือครู English Is Fun ก็ได้เสนอแนะกิจกรรมและวิธีสอนที่ทันสมัย เพื่อให้การเรียนการสอนเป็นที่น่าสนใจ จึงสะดวกและเป็นแนวทางแก่ครูผู้สอนได้อย่างดียิ่ง แม้ครูผู้สอนเป็นผู้ที่

ไม่มีวุฒิในการสอนภาษาอังกฤษ ไม่มีประสบการณ์ทางการสอน ไม่ได้ผ่านการอบรม
วิธีสอนภาษาอังกฤษมา ก็ตาม (จริจร แหวนทอง 2527 : 9) กัวยเหตุนี้ครูผู้สอน
ส่วนใหญ่จึงสมัครใจทำการสอน

7. การได้รับการอบรมการสอนตามแนวหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช
2521 พบว่า มีครูจำนวน 17 คน ที่ได้รับการอบรม และอีก 8 คนยังไม่ได้รับการ
อบรม เมื่อพิจารณาจากตัวอย่างประชากรทั้งหมดจำนวน 25 คน นับว่าเป็นจำนวน
ไม่น้อยของผู้ไม่ได้รับการอบรม ครูผู้สอนในแต่ละวิชา ควรได้รับการอบรมเพื่อทำ
ความเข้าใจในการสอนตามหลักสูตรประถมศึกษาอย่างรีบด่วน เพราะครูที่เคยได้
รับการอบรมจะมีความเข้าใจในหลักสูตร และแนวการสอนภาษาอังกฤษแผนใหม่
ครูที่ไม่เคยได้รับการอบรม อาจขาดความเข้าใจ (ประสิทธิ์ กิจจนศิริ 2520 :
42) จะทำให้ครูนำหลักสูตรไปใช้ด้วยความกังวลสงสัยอยู่ตลอด และอาจนำไปใช้
อย่างไม่ถูกต้องนัก

พฤติกรรมทางวาจาของครูและนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

1. พฤติกรรมทางวาจาของครู ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ ปรากฏว่า ครูใช้เวลาพูดทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 64.26 ซึ่งผลงานวิจัยครั้งนี้ใกล้เคียงกับผลงานวิจัยของ สุภาพร พรหมบุญ (2520 : 50) ที่วิจัยเกี่ยวกับกิริยาร่วมทางวาจาระหว่างนักศึกษาฝึกสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง กับนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า การใช้เวลาพูดทั้งหมดของนักศึกษาฝึกสอนคิดเป็นร้อยละ 63.13 และส่วนที่เหลือคือ การใช้เวลาพูดของนักเรียนร้อยละ 36.87 ดังนั้นจะเห็นได้ว่างานวิจัยครั้งนี้ ครูใช้เวลาพูดร้อยละ 64.26 นั้น จะเห็นได้ว่า ครูใช้เวลาพูดมากกว่านักเรียน ซึ่งค้านกับข้อเสนอแนะของ เวสต์ (West 1970 : 171 - 172) ที่โต้แย้งไว้ว่า การเรียนภาษาที่คั้นนักเรียนควรมีโอกาสฝึกพูดมากกว่าครู และควรฝึกพูดถึงร้อยละ 60 - 80 จึงจะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกใช้ภาษาต่างประเทศได้มากตามที่ต้องการ หากครูใช้เวลาพูดมากกว่านักเรียนในการเรียนการสอน จะทำให้ครูกลายเป็นผู้ผูกขาดในชั้นเรียน และเป็นการสอนที่ยึดครูผู้สอนเป็นศูนย์กลางมากกว่าจะยึดตัวผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ดังที่ ดิเรก สุขสุนัย (2529 : 121) ได้อ้างไว้ในงานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาพฤติกรรมการสอนของครู อำเภอบางไทร ที่พบว่า ครูประถมศึกษาเกือบทั้งหมดทำการสอนแบบ "ยึดครูเป็นศูนย์กลาง" เมื่อครูยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ครูจะขาดความเป็นกันเองกับเด็ก ขาดความเข้าใจนักเรียน ทำให้นักเรียนขาดความอบอุ่นซึ่งจะส่งผลไปถึงผลสัมฤทธิ์ในด้านการเรียนการสอนของผู้เรียน อันจะทำให้ทัศนคติของผู้เรียนไม่ดีเท่าที่ควร ไม่กล้าที่จะแสดงออก หรือโต้แย้งต่อผู้สอน (จวีธร แหวนทอง 2527 : 15) หากนักเรียนมีส่วนร่วมในบทเรียน มีการพูดจาโต้ตอบกันกับครู จะเป็นการสร้างความคุ้นเคยกับการใช้ภาษาอย่างง่าย ๆ ได้ (พรรณา พูลบัว 2526 : 3) และจากการพูดจาโต้ตอบกันของครูและนักเรียน

จะทำให้นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกทักษะในด้านการฟัง พูด ซึ่งสอดคล้องกับแนวการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อสื่อสารในปัจจุบัน และในขณะที่เกี่ยวกับครูก็จะสามารถประเมินผลได้ควยว่า เด็กมีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับบทเรียนมากขึ้นเพียงใด

(วันพี สัทิม 2529 : 55 - 56)

2. พฤติกรรมทางวาจาของนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ ปรากฏว่านักเรียนใช้เวลาในการพูดทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 32.00 แสดงให้เห็นว่าในขณะที่ครูใช้เวลาในการพูดถึงร้อยละ 64.26 นั้น นักเรียนเป็นฝ่ายถูกจำกัดการพูด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวิทฮอลล์ (Withhall 1971 : 35-36) ที่พบว่าพฤติกรรมของครูในห้องเรียนนั้นมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของนักเรียน ครูที่ใช้เทคนิคการผูกขาดการสอนและควบคุมนักเรียนเกินไปจะทำให้ให้นักเรียนก้าวร้าวและมีพฤติกรรมเป็นศัตรู ซึ่งจะแสดงค่อทั้งกับครูและกับเพื่อน ในขณะเดียวกันถ้าครูใช้วิธีสัมผสวน นักเรียนจะมีพฤติกรรมความเป็นเพื่อนช่วยเหลือกันและเป็นตัวของตัวเอง นอกจากนั้นเวสต์ (West 1970 : 171-172) ได้ศึกษามีปัญหาการใช้เวลาพูดของนักเรียนในการเรียนภาษา ได้กล่าวไว้ว่า นักเรียนควรได้ฝึกพูดมากกว่าฝึกฟัง ซึ่งก็ความได้ว่าให้นักเรียนได้ฝึกพูดมากกว่าครูพูดให้ฟัง จะเป็นการช่วยส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนภาษาในปัจจุบันที่มีวัตถุประสงค์มุ่งให้ผู้เรียนมีทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และนำความรู้ไปปรับใช้ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันได้ (วันพี สัทิม 2527 : 10) ดังนั้นการที่ให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกพูดมาก ๆ ก็จะทำให้มีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารมีมากขึ้น

3. พฤติกรรมทางวาจาของครูที่แสดงออกเป็นภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ คิดเป็นร้อยละ 30.41 จากการใช้เวลา

พูดทั้งหมดของครูในการสอนภาษาอังกฤษ แสดงให้เห็นว่าครูพูดภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษน้อยกว่าภาษาไทยมาก ซึ่งตามความเป็นจริงแล้วครูควรจะพูดภาษาอังกฤษให้มากกว่านี้ เพราะหากครูพูดโต้ตอบกับนักเรียนเป็นภาษาอังกฤษ นักเรียนก็มีโอกาสพูดโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษกับครูเช่นกัน ซึ่งผู้วิจัยเห็นด้วยกับความคิดของแรกซ์ (Wragg 1970 : 120) ที่มีความคิดเห็นว่าการสอนภาษาต่างประเทศ ครูต้องเป็นแบบอย่างให้นักเรียนฝึกพูดตาม ถึงแม้ว่านักเรียนจะมีอุปสรรคในการใช้ภาษาต่างประเทศก็ตาม หากได้ฝึกฝนที่จะใช้ภาษาต่างประเทศมากกว่าภาษาแม่อยู่เสมอ ๆ จะทำให้นักเรียนเกิดทักษะและชินต่อการใช้ภาษาต่างประเทศได้เร็วกว่าเดิม

4. พฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจาของครูที่ใช้ภาษาไทยในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ คิดเป็นร้อยละ 69.58 จากการใช้เวลาพูดทั้งหมดของครูในการสอนภาษาอังกฤษแสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาแม่ในการสอนภาษาต่างประเทศที่มากพอสมควร เมื่อเปรียบเทียบการใช้เวลาพูดเป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษของครูแล้ว สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภาพร พรพิบูลย์ (2520 : 58) ที่นักศึกษาฝึกสอนใช้เวลาในการพูดเป็นภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษ และใกล้เคียงกับงานวิจัยของ แรกซ์ (Wragg 1970 : 118) ที่นักศึกษาฝึกสอนใช้เวลาพูดภาษาแม่ร้อยละ 81 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในการสอนภาษาต่างประเทศ ครูต้องใช้ภาษาแม่อธิบาย และแปล เพื่อช่วยความเข้าใจให้นักเรียน นอกจากนั้น เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจคำสั่ง หรือการให้แนวทางภาษาอังกฤษ ทำให้ครูใช้ภาษาไทยในการสั่งหรือให้แนวทางควบคู่กับภาษาอังกฤษ จึงมีผลทำให้พฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจาของครูเป็นภาษาไทยมีมากกว่าภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นวิธีสอนที่ไม่ค่อยเหมาะสมนัก ทำให้นักเรียนไม่คุ้นเคยกับทักษะการฟัง การพูด อันจะเป็นทักษะสำคัญในการที่จะนำเอาภาษาอังกฤษไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน (วันฉิม สีหะทิม 2529 : 3) เมื่อนักเรียนฟังไม่รู้เรื่องก็ไม่สามารถสื่อความหมายในค่านถาวรพูดได้ และเป็นพฤติกรรม

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยแท้จริงทั่วไปของไทยเรา คือ เรียนภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา ถึงระดับอุดมศึกษา แต่ก็ไม่สามารถนำเอา ความรู้ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ (จรรยา สุวรรณพัก และคณะ 2519 : 53) จากปัญหาในเรื่องนี้การแก้ปัญหา คงต้องแก้ที่การพัฒนา และปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะครู ผู้สอนภาษาอังกฤษ ควรจะมีความรู้ ความเชี่ยวชาญในวิชาที่ตนเองสอน ควรมีการ ศึกษาค้นคว้าทำความเข้าใจกับหลักสูตร แบบเรียน คู่มือครู วิธีสอน สื่อการสอน ความที่ไ้มีการเสนอแนะไว้ การเตรียมการสอนก็เป็นสิ่งสำคัญที่ครูจะต้องใช้เวลา ในการเตรียมการสอนให้มากยิ่งขึ้น ครูสอนภาษาอังกฤษจะต้องเตรียมการสอนให้ มากกว่าครูที่สอนวิชาอื่น ๆ เพราะนอกจากจะเตรียมคานเนื้อหา กิจกรรม และ สื่ออุปกรณ์แล้ว ครูสอนภาษาอังกฤษต้องเตรียมฝึกพูด ฝึกออกเสียงให้ถูกต้อง คล่องแคล่ว ซึ่ง พิศรวัลย์ โกวิทวดี (2524 : 56 - 58) ได้ให้ความเห็น เกี่ยวกับการสอนของครูภาษาอังกฤษว่า ครูควรจะได้ปรับปรุงวิธีสอนที่ช่วยให้เกิด ประโยชน์แก่นักเรียนมากกว่าเดิม ควรเตรียมบทเรียนให้สอดคล้องกับเรื่องที่จะสอน โดยเฉพาะในเรื่องการสื่อความหมายแล้ว ผู้พูดหรือผู้สื่อความหมายจะต้องเข้าใจอย่าง ถ่องแท้ และเลือกใช้ให้ถูกต้องกับสถานการณ์ ครูภาษาอังกฤษจึงควรต้องมีการเตรียม การสอนให้มากขึ้นเอง

5. พฤติกรรมที่แสดงออกทางวาทาของนักเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษในการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 49.40 ซึ่งไม่แตกต่างกัน จากกรแสดงออกทางวาทาที่เป็นภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน ของครู ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการพูดจาโต้ตอบกันของครูและของนักเรียน ดังที่กล่าว มาแล้วว่า หากครูพูดจาโต้ตอบกับนักเรียนเป็นภาษาอังกฤษ นักเรียนก็มีโอกาสพูดจา โต้ตอบกับครูเป็นภาษาอังกฤษเช่นกัน จึงมีผลทำให้การใช้เวลาพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนไม่แตกต่างจากการใช้เวลาพูดเป็นภาษาอังกฤษของครูมากนัก และอีก อย่างหนึ่งก็คือว่านักเรียนมักจะพูดความครูมากกว่าจะพูดขึ้นเอง ดังนั้นในการฝึกทักษะ

ทางภาษา รูปประโยคจึงเป็นไปในลักษณะที่ครูพูด และนักเรียนตอบ หรือพูดตาม หากครูพูดภาษาอังกฤษมาก นักเรียนก็มีโอกาสพูดภาษาอังกฤษมากตามไปด้วย แต่ในขณะเดียวกันหากครูพูดภาษาอังกฤษมาก นักเรียนก็มีโอกาสพูดภาษาอังกฤษน้อยด้วย สุภาพร พรพิบูลย์ (2520 : 57) กล่าวว่า ผลการวิจัยเช่นนี้นับว่าตรงกับลักษณะการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศโดยทั่วไป และยังเป็นนักเรียนแรกเรียนภาษาอังกฤษด้วยแล้ว นักเรียนยังไม่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษมาก่อน จึงไม่กล้าที่จะแสดงออกทางวาจาเป็นภาษาอังกฤษมากนัก

6. พฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจาของนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 50.59 เมื่อดูจากพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจา ที่เป็นภาษาไทยของครูพบว่ามากกว่านักเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในการสอนภาษาต่างประเทศ ครูต้องใช้ภาษาแม่ในการอธิบาย แปลความเพิ่มเติม จึงทำให้ครูต้องใช้ภาษาไทยมากกว่านักเรียน ซึ่งนอกจากจะถามตอบ หรือพูดจาโต้ตอบกันกับนักเรียนแล้วยังต้องบรรยาย อธิบาย แปลความเพิ่มเติมขึ้นไปอีก โดยเฉพาะกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เพิ่งเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ ครูจึงต้องใช้การอธิบาย หรือออกคำสั่งเป็นภาษาไทยมากพอควร (สุภาพร พรพิบูลย์ 2520 : 58) วิธีแก้ไขก็ต้องปรับปรุงวิธีสอนของครูโดยพัฒนาและอบรมครูผู้สอนภาษาอังกฤษกันอย่างจริงจัง และทั่วถึง เพราะพฤติกรรมการเรียนจะดำเนินไปด้วยดีนั้นย่อมจะต้องอาศัยพฤติกรรมการสอนที่ดีของครู เนื่องจากพฤติกรรมการสอนที่ครูแสดงออกมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนด้วย (Anderson 1970 : 305 - 321)

7. การใช้เวลาในการพูดของครูตามรายพฤติกรรม ปรากฏว่าในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ครูในโรงเรียนส่วนมากจะพูดเพื่อถามนักเรียนมากที่สุด และการถามนั้นก็ถามนักเรียนเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพราะการที่ครูถามเด็กมาก ๆ นั้น ทำให้เด็กได้มีส่วนร่วมในบทเรียน มีการพูดจาโต้ตอบกัน เป็นการสร้างความคุ้นเคยกับการใช้ภาษาอังกฤษอย่างง่าย ๆ ได้ (พรรณา พูลบัว 2526 : 3) และ

จากการโต้ตอบตอบคำถามกันทั้งของครูและนักเรียน ทำให้นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกทักษะในด้านการฟังและการพูด ซึ่งสอดคล้องกับแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารในปัจจุบัน และในขณะที่เกี่ยวกับครูก็สามารถประเมินผลได้ด้วยว่า เด็กมีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับบทเรียนมากน้อยเพียงใด มีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาระดับไหน ถูกผิดอย่างไร (วันดี สัทิม 2529 : 55 - 60)

8. การใช้เวลาในการพูดของครูตามรายพฤติกรรม ปรากฏว่า การพูดของครูเพื่อตอบคำถามนักเรียน เป็นพฤติกรรมทางวาจาที่ครูแสดงออกน้อยที่สุด จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า พฤติกรรมการตอบคำถามนักเรียนของครูนี้ สัมพันธ์กับพฤติกรรมทางวาจาเกี่ยวกับการถามของนักเรียน ซึ่งพบว่า เด็กนักเรียนจะไม่คอยถามครู ไม่ว่าจะถามเกี่ยวกับความเข้าใจของเนื้อหาในบทเรียน กิจกรรม เมื่อเด็กไม่ถาม ครูก็ไม่ได้ออบ ซึ่งลักษณะการเรียนการสอนแบบนี้ จะพบเห็นได้โดยทั่วไปในการเรียนการสอนทุกระดับของไทยเรา เพราะการสอนโดยส่วนใหญ่มักจะยึดหลักครูเป็นศูนย์กลางอยู่ เด็กเพียงแต่ฟังและปฏิบัติตามที่ครูสอน ไม่ได้ฝึกให้เด็กรู้จักคิด รู้จักถาม ซึ่งผลงานวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอภาชี จังหวัดพระนครศรีอยุธยา (อ้างถึงใน ทิเรก สุขสุนัย 2529 : 121) ที่พบว่าครูประถมศึกษาเกือบทั้งหมดของไทยเราทำการสอนแบบ "ยึดครูเป็นศูนย์กลาง" จากจุดมุ่งหมายของหลักสูตรตามแผนการศึกษาชาติ พ.ศ. 2520 มุ่งเพื่อให้เด็กคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็นนั้น จะไม่บรรลุผลเท่าที่ควร ทราบใจที่ครูยังไม่ได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและวิธีสอน ยิ่งการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศด้วยแล้ว เด็กยิ่งจะไม่กล้าถาม เพราะกลัวจะออกเสียงไม่ถูกต้องกลัวจะเรียบเรียงประโยคไม่ถูกต้อง ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษควรที่ครูจะต้องหาวิธีการเพื่อที่จะช่วยให้เด็กเกิดความสงสัย ใฝ่รู้ และกล้าที่จะแสดงออกให้มากยิ่งขึ้น ด้วยเหตุผลนี้จึงมีผู้สนใจในการนำกิจกรรมกลุ่มมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพราะกิจกรรมกลุ่มจะช่วยให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมทางภาษาร่วมกัน เป็นการเปลี่ยนจากการเรียนโดยยึดครูเป็นศูนย์กลาง มายึดตัวผู้เรียนหรือ

กิจกรรมเป็นศูนย์กลาง (Student Activity Centered Technique) และเป็นการส่งเสริมให้เด็กกล้าแสดงออกอีกด้วย (พรพญา พูลบัว 2526 : 6)

9. การใช้เวลาพูดของนักเรียนตามรายพฤติกรรม ปรากฏว่า การพูดเพื่อตอบคำถามของครู เป็นรายพฤติกรรมทางวาจาที่นักเรียนแสดงออกมากที่สุด สาเหตุคงเนื่องมาจากพฤติกรรมทางวาจาของครู เพราะจากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า เนื่องมาจากพฤติกรรมทางวาจาของครูมีมากที่สุดในการถามคำถามให้นักเรียนตอบ เมื่อครูถามมาก นักเรียนก็มีโอกาสได้ตอบมาก ได้พูดมาก โดยเฉพาะเด็กที่เริ่มเรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 5 เด็กควรได้รับการฝึกฝนทักษะในการพูดมากกว่าการฟัง ดังที่ เวสต์ (West 1970 : 171 - 172) อ้างถึงใน สุภาพร พรพิบูลย์ 2520 : 59) ได้ศึกษามีปัญหาการใช้เวลาพูดของนักเรียนที่ใช้มากที่สุด คือการตอบคำถามของครู จึงเหมาะต่อการที่จะเปิดโอกาสให้นักเรียนมีโอกาสดีกฝนการพูดจาเป็นภาษาอังกฤษ ได้ฝึกทำความเข้าใจกับรูปประโยคง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน ตามที่ครูถาม จะทำให้เรียบเรียงคำตอบ หรือรูปประโยคได้ ซึ่งก็นับว่าเป็นวิธีการสอนที่มีประโยชน์ต่อการเรียนภาษาเพื่อสื่อสารเป็นอย่างดี

10. การใช้เวลาพูดของนักเรียนตามรายพฤติกรรม ปรากฏว่า นักเรียนพูดเมื่อขอร้อง หรือร้องขอคัดการกระทำน้อยที่สุด สาเหตุคงกล่าวนี้อาจเป็นไปได้ว่านักเรียนส่วนใหญ่ในโรงเรียนทุกขนาด จะถูกครูควบคุมค่อนข้างเข้มงวด และส่วนหนึ่งมาจากลักษณะนิสัยของเด็กไทย ซึ่งมักจะเกรงกลัวครู ไม่กล้าถาม ไม่กล้าขอร้อง จะเข้าใจหรือไม่เข้าใจในการเรียนการสอนก็ไม่กล้าขอให้ครูอธิบายซ้ำ หรือชี้แจงใหม่อีกครั้ง ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ชูกดิ่ง อุณวิจิตร (2519 : 39) ที่ได้ทำการวิจัยวิเคราะห์หกริยาร่วมทางวาจาในการเรียนการสอนวิชาหน้าที่พลเมืองระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นพบว่า ครูส่วนใหญ่เป็นฝ่ายแสดงพฤติกรรมทางวาจา และใช้การควบคุมนักเรียนมากกว่าการกระตุ้นนักเรียนจะพูดเพื่อตอบสนองการพูดของครูมากกว่าการพูดขึ้นเองเป็นส่วนใหญ่ โดยทั่วไปแล้วส่วนมากจะพบว่า หากเด็กสงสัยในบทเรียนก็จะถามเพื่อนนักเรียนด้วยกันมากกว่า และเมื่อมีผู้เข้าไปสังเกต

ทำให้ครูมองเห็นเป็นเรื่องจริงจัง มีพิธีการมากกว่าการสอนตามปกติของตนเอง การเรียนการสอนขณะที่มีผู้เข้าไปทำการสังเกตการสอนในชั้นเรียน จึงไม่เป็นไป ความธรรมชาติ เด็กนักเรียนก็ไม่กล้าแสดงออกเท่าที่ควร ไม่ค่อยกล้าขออนุญาต ครูไปทำธุรกิจส่วนตัว มีปัญหาอะไรก็อดกลั้นไว้ให้หมดชั่วโหม่งเรียน หรือหมดช่วงของการสังเกตไปเสียก่อน

11. พฤติกรรมที่เป็นความเงียบหรือความสับสน ความเงียบหรือความสับสนเกิดขึ้น คิดเป็นร้อยละ 3.73 นับว่าเป็นสิ่งที่มีความสำคัญสำหรับการจัดการเรียนการสอน เพราะแสดงให้เห็นว่า ความเงียบหรือความสับสนเกิดขึ้นน้อย การเรียนการสอนย่อมต่อเนื่องกัน หมายถึง การเตรียมตัวที่ดีของครูในด้านการดำเนินการสอน การใช้เกม กิจกรรมและสิ่งอื่น ๆ เป็นไปด้วยความสอดคล้องกัน ทำให้การควบคุมพฤติกรรมของนักเรียนในชั้นเรียนเป็นไปด้วยดี ดังที่ พรธรรมา พูลบัว (2526 : 3) ได้กล่าวไว้ในงานวิจัยว่า ครูสอนภาษาอังกฤษจะต้องมีความรู้ด้านหลักวิชาภาษาศาสตร์ วิธีสอน ตลอดจนเทคนิคต่าง ๆ นอกเหนือจากความรู้ ความสามารถในการภาษาต่างประเทศที่สอน เพื่อช่วยให้ครูปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่ง วิโรจน์ พรหมนิเทศ (2526 : 20) ก็มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ครูภาษาอังกฤษที่ดีจะต้องมีการเตรียมเนื้อหาที่สอน ความหลักสูตร เพื่อสามารถนำไปสอนได้เหมาะสมกับความรู้ ความสามารถของเด็กที่ตนสอนด้วย การสอนจึงจะดำเนินไปด้วยความต่อเนื่องกัน และเป็นการลดช่องว่างของอัตราการเกิด ภาวะการของความเงียบ หรือความสับสนในชั้นเรียน จะทำให้การเรียนนั้น ๆ ประสบผลสำเร็จด้วยดี

12. พฤติกรรมทางวาจาของครูและนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ เกี่ยวกับการใช้เวลาในการพูดทั้งหมดของครูและนักเรียน คิดเป็นร้อยละ 64.26 และ 32.00 ตามลำดับ ส่วนความเงียบและความสับสนเกิดขึ้นเพียงร้อยละ 3.73 จากการใช้เวลาพูดทั้งหมดของครูและ

นักเรียนนั้นใกล้เคียงกับผลงานวิจัยของ สุภาพร พรพิบูลย์ (2520 : 50) เกี่ยวกับการใช้เวลาพูดทั้งหมดของนักศึกษาฝึกสอน และนักเรียน คิคเป็นร้อยละ 63.13 และ 36.87 ตามลำดับ และไม่มีช่วงของความเงียบและความสับสนแสดงว่าการสอนต่อเนื่องกันทุกระยะไม่ขาดตอน เมื่อศึกษาโดยดูจากผลงานวิจัยของ เซอนโฮลซ์ (Schoenholz 1975 : 2162 - 2163) ที่ได้ศึกษาและวิจัยพฤติกรรมการสอนศัพท์ทั้งที่แสดงออกทางวาจา และไม่ได้ออกทางวาจาของนักเรียนมัธยมศึกษาในการเรียนวิทยาศาสตร์ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ที่ริยาร่วมทางวาจาของแฟลนเคอร์ส ผลการวิจัยการใช้เวลาพูดของอาจารย์และนักเรียน ร้อยละ 73.30 และ ร้อยละ 17.10 ตามลำดับ โดยเกิดช่วงความเงียบหรือความสับสน ร้อยละ 9.28 ของเวลาทั้งหมด ในการเรียนการสอน หากการใช้เวลาพูดของครูและนักเรียนใกล้เคียงกัน หรือสอดคล้องกันก็แสดงให้เห็นถึงการจัดการเรียนการสอนที่ไม่ยึดฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นศูนย์กลาง เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูด แสดงความคิดเห็นในการเรียนการสอน

แต่ถ้าหากว่าครูเป็นฝ่ายแสดงพฤติกรรมทางวาจามากกว่านักเรียน ผลที่ตามมาคือ นักเรียนก็ถูกจำกัดทางการพูดหรือถูกลดพฤติกรรมทางวาจาลง ไปดังที่พบในงานวิจัยครั้งนี้ ซึ่งปรากฏว่า ครูใช้เวลาในการพูดมากกว่านักเรียน นักเรียนเป็นเพียงผู้พูดเพื่อตอบสนอง หรือพูดตามครู จะทำให้นักเรียนไม่กล้าที่จะพูดแสดงความคิดเห็นริเริ่ม เป็นเพียงฝ่ายปฏิบัติตามเท่านั้น (วราภรณ์ ชัยโสภาส 2515 : 143) การเรียนการสอนที่ย่อมไม่สอดคล้องกับการสอนตามแผนใหม่ และจะเกิดปัญหาตามมาคือ นักเรียนเรียนภาษามานานวัน แต่ไม่สามารถนำภาษาไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ทำให้ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญ และประโยชน์ของวิชาภาษาอังกฤษ ดังนั้นครูจึงต้องเปลี่ยนบทบาทและพฤติกรรมการสอนของตน ต้องลดการพูดให้น้อยลง เพื่อให้นักเรียนจะได้มีโอกาสได้พูดมากขึ้น ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน ครูควรมีเป้าหมายที่จะสนับสนุนคำพูดของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน (Withhall 1971 : 361) หลีกเลียงการแสดงความคิดเห็น

ฝ่ายเดียว จิตกิจกรรมการสอนให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน เพื่อให้สอดคล้องกับ
 แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ต้องส่งเสริมให้นักเรียน
 กล้าแสดงออกในการพูดและโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษ ให้นักเรียนได้มองเห็นถึง
 ประโยชน์ที่จะสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และควรเริ่มตั้งแต่
 ระดับประถมศึกษา เนื่องจากเป็นระดับเริ่มแรกของการเรียนภาษาอังกฤษ
 นักเรียนควรเริ่มพัฒนาการใช้ภาษาตั้งแต่นั้น นอกจากนั้นนักเรียนในวัยนี้มักเกิด
 ความเพลิดเพลินกับการเรียนที่ตนได้มีโอกาสร่วมทำกิจกรรมมาก (วันดี สัทิมิต
 2529 : 73 - 74) หากครูมีการเตรียมการสอนที่ดี มีการเตรียมเนื้อหา
 กิจกรรมที่ดี การเรียนการสอนจะดำเนินต่อเนื่องกันโดยไม่เกิดช่องของความเงิบ
 หรือความสับสน

อีกประการหนึ่ง การที่จะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาสทำกิจกรรม
 ร่วมกับเพื่อน โดยการนำกิจกรรมกลุ่มเข้ามาใช้ จะทำให้นักเรียนได้ฝึกพูดมากขึ้น
 ไม่ต้องพูดเฉพาะตอบโต้กับครู หรือพูดตามครูเท่านั้น แต่การพูดกับเพื่อนนักเรียน
 ด้วยกันก็ถือว่าเป็นส่วนช่วยฝึกพูดได้ช่วย ดังนั้นถ้านักเรียนจะได้ฝึกพูดตามครู พูด
 โต้ตอบกับครู และรวมทั้งฝึกพูดกับเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ก็จะเป็นการเพิ่มพูนการฝึก
 ทักษะในการใช้ภาษา เพื่อสื่อความหมายมากขึ้น ดังที่ เวสต์ (West 1970 :
 171 - 172) ได้กล่าวสนับสนุนไว้ว่า นักเรียนควรได้ฝึกพูดมากกว่าฝึกฟัง
 และควรพูดมากกว่าที่ครูพูด หากการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนว
 การสอนเพื่อสื่อสารได้เปลี่ยนแปลงปรับปรุง แก้ไขให้เป็นไปในลักษณะนี้แล้ว
 ผู้วิจัยเชื่อว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา คงจะ
 ไม่ก่อให้เกิดความสูญเปล่าทั้งในค่าน่าใช้จ่ายและเวลา รวมทั้งจะเป็นพื้นฐาน
 ต่อการเรียนการสอนภาษาในระดับสูงต่อไปด้วย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

1. ควรจัดครูเข้าสอนตามความสนใจ ความถนัด และตามวิชาเอก หรือวิชาโทที่สำเร็จการศึกษา
2. ควรพัฒนาครูโดยการจัดอบรมหรือส่งเข้าอบรม ให้มีความสามารถในการสอนหลาย ๆ วิชา
3. ควรจัดให้มีการนิเทศภายใน
4. ควรจัดหาวัสดุทัศนูปกรณ์ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้แก่ครูผู้สอน
5. ควรจัดประชุมสัมมนา หรือส่งครูที่สอนภาษาอังกฤษเข้าร่วมประชุมสัมมนา เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ครูได้กระตือรือร้นที่จะสอนอยู่เสมอ

ข้อเสนอแนะสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ

1. ครูควรพูดเป็นภาษาอังกฤษให้มากที่สุดในช่วงเวลาเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การที่ครูออกคำสั่ง ตั้งคำถาม อธิบาย สรุป ควรพยายามพูดเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อให้ให้นักเรียนคุ้นเคยกับการฟัง
2. ครูควรสนับสนุนให้นักเรียนได้แสดงออกในการพูดเป็นภาษาอังกฤษ มากยิ่งขึ้น และให้มีโอกาส โต้ตอบกันโดยทั่วถึงกัน
3. ครูควรพูดเพื่อเสริมแรง โดยการยกย่องชมเชยให้กำลังใจแก่เด็กทุกครั้งที่เกิดกล้าแสดงออก หรือมีส่วนร่วมในกิจกรรม

4. ครูควรตระหนักถึงธรรมชาติของวิชาภาษาอังกฤษว่า เป็นวิชาทักษะ จึงควรให้เด็กนักเรียนได้รับการฝึกหัดทั้งทางด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน ทั้งในชั่วโมงเรียน และนอกห้องเรียน

5. ควรพยายามให้นักเรียนพูดตามน้อยกว่าตอบคำถามของครู เพราะการให้นักเรียนพูดตามมาก ๆ นั้น มักจะทำให้นักเรียนเบื่อ ไม่พยายามตั้งใจฟังให้เข้าใจ หรือใช้ความคิด นักเรียนจะฝึกพูดเหมือนนกแก้วนกขุนทอง ที่พูดตามโดยไม่รู้ความหมายของสิ่งที่พูดออกมา และทำให้การฝึกพูดไม่เกิดประโยชน์คุ้มกับเวลาที่เสียไป

6. ควรให้นักเรียนได้ฝึกพูดเป็นรายบุคคลมากขึ้น เพราะนักเรียนจะต้องพยายามสนใจ คิดตามบทเรียนอยู่เสมอ มิฉะนั้นจะพูดไม่ถูก นอกจากนั้นแล้ว การพูดเป็นหมู่ มักจะก่อให้เกิดความรำคาญให้กับห้องข้างเคียงด้วย และการพูดเป็นรายบุคคลนั้นไม่จำเป็นต้องให้นักเรียนพูดกับครูเท่านั้น ครูอาจจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกพูดกันเองกับเพื่อนนักเรียนด้วยกันก็ได้ ดังที่ แกร์ริสัน และ มากูอน (Garrison and Magoon 1972 : 456) ได้ให้ข้อเสนอแนะการโต้ตอบของครูและนักเรียนในชั้นเรียนไว้ 4 แบบ แต่ละแบบให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่างกันตามลำดับดังนี้

6.1 วิธีที่ให้ผลสัมฤทธิ์น้อยที่สุด คือ การที่ครูพูดกับนักเรียน

(One-way communication)

6.2 วิธีที่ให้ผลสัมฤทธิ์ปานกลาง คือ การที่ครูกับนักเรียนพูดโต้ตอบ

กัน (Two-way communication)

6.3 วิธีที่ให้ผลสัมฤทธิ์สูง คือ การที่ครูกับนักเรียนพูดโต้ตอบกัน และ

เปิดโอกาสให้นักเรียนกับนักเรียนพูดโต้ตอบกันเองด้วย (Two-way communication and communication among students)

6.4 วิธีที่ให้ผลสัมฤทธิ์สูงที่สุด คือ การที่ครูเป็นสมาชิกคนหนึ่งของ

ห้องเรียน และทุกคนในห้องเรียนมีโอกาสพูดโต้ตอบกันและกัน (Two-way communication among all members of the group, including teacher)

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาพฤติกรรมทางวาทะระหว่างครูกับนักเรียน ในการเรียนการสอนทุกกลุ่มประสบการณ์
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมทางวาทะระหว่างครูกับนักเรียน ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และปีที่ 6
3. เปรียบเทียบพฤติกรรมทางวาทะระหว่างครูกับนักเรียน ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระหว่างโรงเรียนต่างสังกัด
4. เปรียบเทียบพฤติกรรมทางวาทะระหว่างครูกับนักเรียน ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โรงเรียนในส่วนกลางกับโรงเรียนในส่วนภูมิภาค

ข้อเสนอแนะในการเก็บข้อมูลด้านการสังเกตการสอน

1. ควรบอกให้ครูทราบถึงวันที่จะมาสังเกต เพื่อครูจะได้เตรียมตัว และจัดการเรียนการสอนให้ครบตามเวลาที่ผู้สังเกตต้องการ
2. ควรให้ครูรับทราบและเข้าใจเครื่องมือในการสังเกตของผู้วิจัยพอสมควร
3. รายพฤติกรรมที่จะสังเกตไม่ควรแยกย่อยออกเป็นหัวข้อปลีกย่อยให้มากเกินไป เพราะจะทำให้สับสน และตรวจเช็คความถี่ไม่ทัน
4. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย จะต้องมาวิเคราะห์แต่ละรายพฤติกรรมให้เข้าใจความหมายตรงกัน เพื่อความถูกต้องในการตรวจเช็ค
5. ควรเก็บข้อมูลตอนต้นเทอม หรือกลางเทอม ไม่ควรออกเก็บข้อมูลตอนปลายเทอม โดยเฉพาะปลายเทอมของเทอมปลาย ครูจะอ้างว่าสอนจบหลักสูตรแล้ว ไม่มีอะไรจะสอน จะทำให้เสียเวลา